

דרך הדי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

ארא | גיליון 61 | ג' שבט התשפ"ד

סעודה ראשונה

"וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן וַיֹּצִא אֱלֹהֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶל פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְהוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"
הכוח הגדול של זכות אבות עומד לדורות הבאים גם כשהאבות לא בחיים

זוהי מה שמראה משה לפרעה תיזהר מדבר אחד מזכות אבות, לכן מונה התורה מראובן עד משה ואהרן שהלכו בזכות האבות. וכמו שאמרנו בעבר אם יש לפני האדם ללכת לרב לקבל ברכה או לקבר צדיק שנפטר להתפלל, לאן ילך? ילך לקבר הצדיק, כי שם יש כוח גדול למקל הזה היבש של זכות אבות יותר מהנחש שנושך.

מהדורה מיוחדת לחיילי צה"ל

מכון תורת יאשיהו

להשתתפות בהדפסת הספרים להצלת החיילים

052-5106510

אנחנו רואים שהקב"ה אומר למשה רבנו ללכת אל פרעה, ופתאום רואים דבר של פלא גדול התורה מתחילה לספר לנו את הייחוס של עם ישראל "אלה ראשי בית אבותם בני ראובן בְּכֹר יִשְׂרָאֵל" ראובן וילדיו, שמעון וילדיו, לוי וילדיו מגיעים למשה רבנו ואהרן מספרים את הענף המשפחתי שלהם ופה נעצר הייחוס לא ממשיכים לשבטים הבאים. ואז התורה ממשיכה ומספרת לנו שמשה רבנו בא אל פרעה לדבר איתו לגאול את בני ישראל ממצרים. אם כך צריך להבין, אם התורה מספרת לנו את הייחוס של עם ישראל נתחיל מראובן עד סוף השבטים למה להגיע עד לוי ושם לעצור?

ועוד שאלה יש לשאול, כשמשה הולך לפרעה, הקב"ה מצווה אותו "כי ידבר אִלֵיכֶם פְּרַעֲה לֵאמֹר תֵּנוּ לָכֶם מוֹפֵת וְאָמַרְתָּ אֶל אַהֲרֹן קַח אֶת מַטְּךָ וְהִשְׁלַךְ לִפְנֵי פְרַעֲה וְהִי לְתַנּוּיִן" לקחת את המקל לזרוק אותו לרצפה ושיהפך לנחש. פרעה קורא לחרטומים הם לוקחים את המקלות שלהם זורקים אותם וגם המקלות שלהם נהפכים לנחשים. המטה של אהרן חוזר להיות מקל ואומרת התורה "וַיִּבְלַע מֶטֶה אַהֲרֹן אֶת מֶטֶתָם" שהמטה של אהרן בולע את כל הנחשים של החרטומים. נשאלת השאלה אם רוצים לעשות נס שהנחש יבלע את הנחשים של החרטומים אז שהנחש יבלע, למה הנחש חוזר להיות מקל והמקל בולע את הנחשים?

אלא אפשר לפרש יסוד מיוחד שהמקל מסמל את זכות האבות, הקב"ה שואל את משה "מה זה בידך ויאמר מטה" (שמות ד, ב), באיזה כוח תבוא לפרעה - במקל, משה רבנו מראה לפרעה את המקל שמסמל את הזכות האבות, ופרעה אומר לו באיזו זכות אתה בא אלי לגאול את בני ישראל, עם ישראל רשעים מה אלו עובדי עבודה זרה אף אלו עובדי עבודה זרה, באיזה כוח אתה רוצה שיגאלו?

אומר משה רבנו בכוח המקל זכות האבות, זורקים את המקל, נהפך לנחש דבר חי, הדבר החי חוזר להיות מקל שהוא יבש והוא כולם, ואז הדבר היבש כמו מת בולע את הנחשים. מה זה זכות אבות? גם אם הורים וסבות נפטרו, עדין הכוח שלהם חי וקיים. והיו מתחמם כנגד אורן של חכמים, והיו זהיר בגנחלתן שלא תפנה, שגשגיתן נשיכת שועל, ועקיצתן עקיצת עקרב, ולחישתן לחישת שרף, וכל דבריהם כגחלי אש (אבות ב, ז) גם אם הנחש לא קיים והמקל נהייה יבש, עדיין המקל יכול לבלוע.

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש הדי"ף

יש אנשים ששולטים על אנשים אחרים רק באשמות שכל היום מאשימים אותם - זו שליטה אלימה, זו שליטה לא נכונה, זו שליטה לא טובה וזו הנהגה של בית, של משפחה, של חיים, הנהגה פסולה מהיסוד.
צריך לבנות את החיים, לבנות את המציאות של החיים בחיוב, בטוב, באהבה, באחוה, באחוה, בלראות את הדברים טוב, לראות את הקב"ה כמקור החסד של העולם, לא כמקור שכל היום מאשימים ולא טוב וצריך להיות "פה עשית רע" ו"פה עשית רע". לחפש את הטוב שבדברים.
ודאי שאדם עשה דבר לא טוב, אז צריך להעמיד אותו במקום, אבל בצורה רכה, "לשון רכה תשבר גרם" (משלי כה, טו), "לשון רכה", בצורה נכונה.

והצלתי וגאלתי ולקחתי, עושים הפרדה בכוח של לילית בין האות פ' לאות ת', ובזכות האות ד' עם ישראל נגאלים מהכוח של לילית.

וכך אפשר לבאר על האות ד' הארבע כוסות ששותים בליל הסדר, אומר המדרש (במד"ר י' ח) הדעת מתחלקת בארבע חלקים, שנים בשתי הכליות וחלק אחד בפה וחלק אחד בלב. וכשאדם שותה יין אומר המדרש הוא פוגם בארבע מקומות אלו, כוס ראשונה פוגע בכליה ראשונה, כוס שניה בכליה השניה, כוס שלישית בלב וכוס רביעית בפה. וזה מה שכתוב על אדם הראשון ששתה יין על פי המאן דאמר שעץ הדעת היה יין, וכך הביא רעה לעולם. כשאדם שותה יין בשביל תאוה ובשביל דברים לא טובים נכנס יין יצא סוד (עירובין סה.) נכנס יין שזה בגימטריא שבעים יצא סוד שגם יוצא בגימטריא שבעים.

לכן האדם צריך לדעת מתי ששותה יין בלי מחשבה, יוצא לו הכוח של הסוד של הסיעתא דשמיא וזה מה שאדם הראשון חטא. והכוח של הארבע כוסות האלה שנכנסים בין האות פ' לאות ת' הוא לתקן את הדעת של האדם, על ידי הארבע דרכים לדרוש את התורה שהם פרד"ס פ"שט ר"מז ד"רש ס"וד. כך האדם, על ידי שמכניס את הארבע דרכים של הפרד"ס הוא מתקן את הקלקול של לילית שמצד הסטרא אחרא, שמחרבת ומקלקלת כל חלקה טובה וזו הפדת שעם ישראל נגאל ונושע מכל דבר רע.

"וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי ה' לא נודעת להם"
אדם שברגעים קשים ובזמני נפילה נמצא באמונה ובבטחון יזכה לזמנים טובים ולעליה גדולה.

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע, הקב"ה אומר למשה רבנו "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי ה' לא נודעת להם", הקב"ה מדבר אל משה רבנו בצורה קשה על זה שמשה רבנו מקשה ומכביד את זה שהקב"ה רוצה לשלוח אותו בשליחות לעם ישראל. נשאלת השאלה מה הפירוש ב"אל שדי", מדוע הקב"ה נקט דוקא בשם זה?

אלא אולי אפשר לפרש ע"פ הגמרא (חולין ס:) שטענה הלבנה לפני הקב"ה בגלל שאמרתי לפניך דבר הגון שאין שני מלכים שולטים בכתר אחד אתה ממעיט אותי, אמר הקב"ה ללבנה שגם הצדיקים עתידים להקראות על שמה יעקב הקטן שמואל הקטן דוד הקטן. וכך אפשר לבאר שהמילה שד"י בראשי תיבות יוצא ש'מואל, ד'וד י'עקב גם בזמנים שיעקב אבינו היה בצער ובעוגמת נפש גדולה ובזמנים שדוד נרדף והיה בצער גדול, כך גם שמואל שהיה אחד מהאמוראים הגדולים ולא זכה אפילו שיקראו לו רב שמואל, בזמנים הקשים האלה הם היו חזקים וידעו שיבואו זמנים אחרים שהם יהיו בעליה וחיזוק גדול הם קיבלו עליהם את מידת הדין של הירידה והנפילה בשמחה גדולה ובצורה הטובה ביותר.

וזה הפירוש ב"אל שדי ושמי ה' לא נודעת להם" שהשם שד"י מראה ללמוד מוסר מהצדיקים ש'מואל, ד'וד י'עקב שהיו צדיקים וקדושי עליון ועברו תקופות קשות ובכל אופן עם כל הצער והכאב נשאר באמונה ובטחון גדול בקב"ה.

וכך כל יהודי צריך ללמוד יסוד גדול, הרבה פעמים בחיים אדם עובר תקופות וזמנים קשים שאדם נמצא בירידה ובנפילה בדברים לא הגיוניים, והאדם צריך ללמוד מהלבנה ומהצדיקים ש'מואל, ד'וד י'עקב. וזו הגדולה של האדם שגם בזמנים קשים להישאר עם אמונה חזקה ובטחון וכך האדם צריך ללכת, ומתי שהאדם כך הולך יבואו זמנים שהאדם יהיה בעליה ובשמחה ובסיעתא דשמיא גדולה.

"ושמתי פדת בין עמי ובין עמך"
ארבע הכוסות בליל הסדר וארבעת הדרכים לדרוש את התורה מתקנים את קלקול הדעת מהסטרא אחרא

אנחנו רואים בפרשת השבוע הקב"ה אומר "ושמתי פדת" אומר רבי יעקב אבוחצירא (פתוחי חותם) האותיות פ"ת במילה פ'דת' יוצא בגימטריא לילית שלא טוב לומר את שמה. אומר רבי יעקב שבזכות הד' ארבע כוסות ששותים בליל הסדר עם ישראל, הארבע גלויות שבני ישראל גלו ונפדו והוצאתי

פתחו קבוצה ובה לפחות 5 משתתפים להפצת דברי תורה וחיזוק, וקבלו ברכה אישית מחבוד האדמו"ר רבי יאישוה יוסף פינטו!

לפרטים - 052-510-6510

שאלה:

כבוד הרב אומרים שאחרית כראשית, האם נכון שרק עשרים אחוז מעם ישראל יגאל כמו שהיה במצרים?

תשובה:

עם ישראל צריך דבקות בקב"ה "ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ" (ישעיה ס, כא) ועם ישראל יזכה לישועות גדולות, יזכה למיתוק הדינים, יזכה לדבקות בקב"ה וכל מי שישוב בתשובה וידבק בקב"ה יזכה לגאולה שלימה. בימי החושך שהיה זמן לחזור בתשובה, אנשים לא חזרו בתשובה. אם כולם היו חוזרים בתשובה כולם היו נגאלים. אבל בגלל שלא כולם חזרו בתשובה אז "וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים" (שמות יג, יח) אחד מחמש עלה, אבל אם היו חוזרים בתשובה כולם היו נגאלים. גם עכשיו אם כולם יחזרו בתשובה, כולם יגאלו בגאולה העתידית.

"ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים"
בכל אדם יש את יסוד המסירות נפש שתורמו הצפרדעים בבריאה

ישראל" במסירות נפש ורבי אלעזר אומר לו כלך מדברי הגדה כי אתה מחליש את הכוח של המסירות נפש.

וכמו שרואים (ילקו"ש תהלים, קנ) כאשר דוד המלך סיים לכתוב את ספר התהלים זחה עליו דעתו, המדרש אומר שבאה צפרדע לדוד ואמרה לו דוד למה זחה דעתך, אני כל רגע אומרת אלפי שירות לקב"ה, מיד דוד המלך שתק. ושאלנו איך צפרדע אחת יכולה להוכיח את דוד המלך, למה שתק דוד המלך? אלא אמרנו שהכוח של השבח וההלל להשם הוא מהצפרדע שתורמה בבריאת העולם, ולכן דוד שתק כי קיבל את הכוח מהצפרדע.

ונתן לפרש כך גם לגבי התחש שהייתה חיה שנבראה רק לצורך המשכן, אז שאלנו למה לא נבראה בבריאת העולם? אלא הגמרא אומרת שעורה של התחש היה יפה מאוד, ואם הייתה בבריאת העולם הייתה תורמת כוח יופי נדיר לאדם, ועם יופי כזה אנשים היו חוטאים הרבה, ולכן השם ברא אותה רק לצורך המשכן ולא בבריאת העולם.

אתם מקדישים

ואנחנו אפי' צי"ם!!

עלות השתתפות בהפצת

50 ספרים - 300 ש"ח

לפרטים 052-510-6-510

הגמרא מספרת (סנהדרין סז): שרבי אלעזר היה דורש על מכת צפרדע שהייתה צפרדע אחת שהשריצה ומילאה את כל מצרים, ורבי עקיבא היה דורש שהייתה צפרדע אחת שהמצרים היו מכים אותה, ומהמכות שהיכו אותה יצאו הרבה צפרדעים וזו הייתה מכת צפרדע. בא אליו רבי אלעזר ואמר לו עקיבא מה לך ולדברי הגדה, כלך מדברי הגדה ולך תלמד נגעים ואהלות, לא כך היה, אלא צפרדע אחת הייתה שרקה להם ובאו הרבה צפרדעים ולא כמו שאתה אומר שצפרדע אחת הייתה, והיכו אותה ויצאו הרבה צפרדעים מהצפרדע הזו.

צריך להקשות קושיה, התורה הקדושה זו תורה של כולנו ולכל אחד יש זכות לומר את דעתו בתורה, כל אחד יכול להתווכח וכל אחד יכול לומר את דעתו. רבי עקיבא רוצה לומר את דעתו שהייתה צפרדע אחת ומהמכות שהיכו אותה יצאו הרבה צפרדעים זכותו לומר, למה משתיקין אותו שיפסיק לומר דברי הגדה ושילך לנגעים ואהלות?

אז חשבנו לפרש ולומר, חז"ל אומרים לנו (ברכות סא): בשעה שהוציאו את ר' עקיבא להריגה זמן ק"ש היה והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל. ורבי עקיבא היה סובל יסורים קשים ביותר. תלמידיו ראו אותו ואמרו לו רבנו כך נראה אותך מת? אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך אפילו נוטל את נשמתך אמרתי מתי יבא לידי ואקיימנו ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו, ואז פרח נשמתו ונפטר. שואלים המפרשים מה הפירוש כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה מתי יבא לידי ואקיימנו?

אלא הפירוש הוא כך, הקב"ה ברא את האדם ביום השישי ולא בימים לפני, אחרי שברא את כל הבריאה אמר הקב"ה לכל החיות והעופות באו נבנה משהו הטוב ביותר בעולם, וכל אחד יתרום את הטוב שלו, האריה תרם מהכוח שלו, הנשר תרם מהכוח שלו, כל חיה תרמה את הטוב שלה לבריאה שהולכת להיבראות, ומה נברא? האדם הראשון בחיר הבריאה, שיש בו כוחות מכל הבריאה כולה. ולכן המשנה אומרת (אבות ה, כ) "ה' עז כנמר וקל כנֶשֶׁר, וְרַץ כְּצִבִי וְגִבּוֹר כְּאֵרִי" האדם יכול להיות עז כנמר כי הנמר תרם לאדם את העזות שלו, וכך להיות קל כנשר כי כל הכוחות של החיות טמונים באדם.

מתי שתורמו כל החיות את הכוחות, הצפרדע נתן שתי כוחות לאדם, כוח אחד של השירה וההלל לאלוקים, והכוח השני כוח של מסירות נפש. ורואים את זה במכת הצפרדע, כאשר השם אמר לצפרדעים לבוא הם קפצו בתוך האש, נכנסו לתוך התנורים של המצרים מסרו את נפשם, הצפרדע נתן לאדם את הכוח למסור את החיים.

אז ע"פ זה אפשר לבאר ולומר, רבי עקיבא אומר לצפרדע לא הייתה מסירות נפש, כי בבריאה של הצפרדע לא נבראה עם מסירות נפש גדולה, אלא הייתה צפרדע אחת ונולדו עוד צפרדעים בדרך נס שמסרו את הנפש והם לא צפרדעים רגילים וטבעיים. אם כך ע"פ סברת רבי עקיבא אין מספיק כוח של מסירות נפש לאדם, כי לפי רבי עקיבא הצפרדעים נבראו על ידי נס, ואם כך הם לא תרמו לאדם כוח חזק בבריאת העולם של מסירות נפש.

אומר לו רבי אלעזר כלך מדברי הגדה, אנחנו כן קיבלנו כוח של מסירות נפש מהצפרדעים וזה הטבע שלהם, ולכן לך תלמד נגעים ואהלות. לכן היה קשה לרבי עקיבא כל חייו למסור נפש, וכל חייו היה מחכה לרגע לומר "שמע

קבלה מרבותינו הקדושים זצוק"ל, שכל מי שמסיים כל שבוע את פרשת השבוע עם לימוד רש"י, מובטח לו שבהגיעו לעולם האמת יהיה לכל הפחות בבית מדרשו של רש"י.

וכך מור זקני זצוק"ל היה מקפיד גם בזמן חוליו, שלא יעבור שבוע אחד בלי לסיים פרשת השבוע עם פירוש רש"י.

צעיר, בן חמש עשרה-שש עשרה, סיכנתי את החיים כל ברכת הלבנה ויצאתי וכדורים עברו לידי ואין מציאות שבחיי לא הפסדתי את ברכת הלבנה ובסוף חיי אני אפסיד, אז השם לא נתן לי להפסיד.

כוחו של באבא סאלי היה גדול, וידוע שכל חייו היה אומר שיש לו הבטחה מאלוהיו הנביא שיזכה לראות את הגאולה ואת פני משיח צדקנו, אך תקופה קצרה לפני פטירתו קרא למניין צדיקים ואמר להם שאותה הבטחה התבטלה והוא צריך להחזיר את נשמתו לבורא עולם וגזרה קשה מתבטלת בזכות זה והוציא משקה ושתה איתם לחיים.

רבי ישראל זכותו גדולה וחזקה, אף אנו ראינו בזמנים ימיים קשים ישועות גדולות מכוחו. אחד הדברים לפני שנים, כשהיה לישיבתנו הקדושה צער זמן קשה בבית המדרש הישן באשדוד, והיה עת צרה היא ל"שובה ישראל" והיה ניסיון קיומי. כמה ימים לפני ליל ההילולא של רבי ישראל, חלמנו את רבי ישראל עומד על גג הישיבה וכששאלנו אותו בחלום מה עושה על גג הישיבה, ענה ואמר לנו מן אני מכל המזיקים ולאחר כמה ימים בליל ההילולא כל הצער הופסק והישיבה הקדושה קיבלה את המקום, אשר ברוך השם נבנה בו "שובה ישראל" באשדוד. ובטוחים ויודעים אנו, שכוחו של מו"ר זקננו בבא סאלי חי וקיים! וכל הקמים לרעה הפר עצתם וקלקל מחשבתם. עשה למען שמך, עשה למען תינוקות של בית רבן, יתומים ואלמנות ובע"ה נזכה, בזכות אבותינו הקדושים לגאולה ולישועה.

"בבא סאלי" כל החיים שמחה, טוב, שמחה, טוב. שמחה, מטוב לטוב, מטוב לטוב, מטוב לטוב.

אדם צריך לראות את החיים חיובי. נכון, גם בבא סאלי היה לו צרות והיה לו בעיות והיה לו קשיים והיה לו הכל, אבל גם אם יש לך קושי. מישהו סיפר לנו דבר שאפשר בזה לסכם את בבא סאלי. כשהיה בבא סאלי במלחמת ששת הימים היתה מלחמה והיתה סכנה שכל ארץ ישראל עומדת ליפול. בבא סאלי היה יושב, מישהו היה יושב לידי עם רדיו ועם בקבוק ערק והיה קורא תהלים ובוכה. היו אומרים "נפל מטוס של ישראל", "מתו ישראלים", הוא היה בוכה. היו אומרים "כבשו", היה שותה יין ושר ושמח. כביכול עין בָּמַר בּוֹכָה וְלֵב שֶׁמֶח, מצד אחד מי שהוא שומע מת בן אדם, הוא בוכה. מצד שני מיד שרים ושמחים.

**כדאי הוא רבי שימעיין
למשוך עליו בשעת הרחק**

**רק 5 שקות קריאה ביום
ואתם שותפים מלאים בסיום הזוהר העולמי**

**לקריאה בקבוצות שקטות
בווצאפ נא לשלוח הודעה למספר**

054-2231166

רבנו ישראל אבוחצירא זצוק"ל היה נשמה אשר כל שמות ישראל קשורות עימה דורש טוב לעמו. וידוע, שאביו רבי מסעוד אבוחצירא הזהיר את רבנו יש ראל מקטנותו, שיזהר וזהירות גדולה לא להקפיד ולא לקלל שום אחד מישראל ולהיזהר בדיבורו מאוד, והיה נקרא "ישא ברכה", ישא ישראל אבוחצירא ברכה. וידוע, כשהגיע רבנו לארץ ישראל שמע הרב הצדיק הרב אלפנדרו זצוק"ל, אשר היה קדוש וצדיק ותקיף מאוד על בואו של צדיק לירושלים. ובדרך אשר לא הייתה מקובלת אצל הרב אלפנדרו, ביקש לפגוש את רבנו ישראל, וכשנכנס אליו עמד הרב אלפנדרו על רגליו, אף שהיה זקן בא בימים והרכין את ראשו לפני רבנו, שהיה צעיר ממנו מאוד בימים ואמר לו, אתה הוא עמוד התפילה בדורנו תתפלל בעבורי.

והנה, הרב אלפנדרו היה ידוע כקדוש עליון אשר אחד מן המעשיות המסופרות עליו, שבאחת הפעמים כאשר נסע לאיטליה בשביל צרכי הישוב היהודי בארץ הקודש, עמדו כמה אנשים והיו מתווכחים איך נהייתה רעידת אדמה וכל אחד אמר את דעתו, שמע את דבריהם הרב אלפנדרו ואמר כל אשר אתם אומרים אלו דברים בטלים, רעידת אדמה נוצרת ברצון השם, ולא כל דברי המדע אשר אתם אומרים, ועמד ואמר, ריבוננו של עולם כעת תהיה רעידת אדמה ובאותו רגע הזדעזעה כל רומא. וקדוש עליון זה הרב אלפנדרו הכריז בארץ הקודש, שעמוד התפילה בדורו הוא רבנו ישראל אבוחצירא.

והנה צדיק אשר בחייו היה מקפיד בדבר גם אחרי מותו, נשאר כוחו בדבר זה, וב" וודאי כוח מו"ר זקננו, אף שחלפו ועברו הימים עדיין תקף, ובכל פעם שמזכירים את שמו ומתפללים ומבקשים שנשמתו תהיה מליצת יושר עלינו בשמים, בוודאי שפתותיו דובבות בקבר והולך ומעורר ישני קדם, ויחד מתפללים על הכלל ועל הפרט.

שמענו סיפור מבעל דבר ש"בבא סאלי" בחודשים האחרונים לפני שנפטר, היה ברכת הלבנה. בעל העניין שהוא עד היום חי, ירא שמיים, תלמיד חכם, למד בישיבות, בר אוריון, לא אדם שמדמין דמיונות.

ובבא סאלי ירד לברכת הלבנה והיה עננים, והוא רצה לברך ברכת הלבנה, ברכת הלבנה זה זכות עצומה והוא לא יכל, ועד שהורידו אותו עם כסא מקומה רביעית היה קשה. חודשיים שלושה לפני שהוא נפטר, הוא היה בצער גדול ואז הוא הרים את המקל כלפי שמיים והזיז אותו מצד לצד. וממש ראו לבנה ובירך ברכת הלבנה.

ושאלו אותו, מה, אתה קוסם? הוא אמר להם, לא. הוא אמר שהיה במרוקו מלחמת אורחים, מי שהיה יוצא מחוץ לבית היו הורגים אותו, ואני הייתי ילד